

Løsning af Spørgsmaalet i denne Samling. Jeg tror overhovedet, at den Stemning mere og mere gør sig gældende i Landet, at den saa stor og vigtig Sag som en Grundlovsændring, en fuldstændig Omkalfatring af vort konstitutionelle Liv er ikke noget, som man kan fuldføre, fra Høns flyver op, til Høns flyver ned. Det er en Sag, der bør drøftes paa det grundigste, det alvorligste, med alle de Midler, der staa til ens Raadighed, inden den kommer til endelig Afgørelse.

Dette er Anledningen til, at jeg har stillet dette Forslag til en Dagsorden. I Almindelighed betragtes jo Forslag til en Dagsorden, der har til Hensigt at standse en Forhandling, som et aggressivt Skridt. Det behøver ikke at være det, og det er det ikke i dette Tilfælde. Hvad jeg har ønsket, er eventuelt at faa en Kommission nedsat, ikke fordi jeg i nogen Maade tror, at den Løsning, som jeg vilde finde den heldigste, skal kunne tiltrædes af en saadan Kommission, men for at man gennem den kan faa Sagen drøftet alvorligt, saa at alle afvigende Meninger kan komme til at gøre sig gældende. Kun derigennem vil man kunne komme til en Løsning af Spørgsmaalet, efter at alle Chancer er prøvede. Jeg stiller altsaa ikke mit Forslag i en aggressiv Hensigt, men i den Tro, eller om ikke i den Tro, saa i den Forhaabning, at Regeringen, som vel heller ikke har været ganske blind for de Fakta, jeg her har anført, ogsaa skulde kunne slutte sig dertil, ogsaa skulde kunne sige: Ja, er det ikke det fornuftigste, er det ikke det rigtigste at gøre det? Jeg tvivler ikke om, at Regeringen i god Tro, da den fremkom med Forslaget, har ment, at Tiden var inde, og at Sagen lettelig vilde kunne føres igennem. Det har vist sig, at det kan den ikke. Jeg ser da ikke noget ydmygende i, at en Minister siger: Ja, selv om jeg tror, og selv om jeg er overbevist om, at den Løsning, jeg har foreslaaet, er den bedste, maa jeg indrømme, at Sagen lader sig ikke løse i Øjeblikket. Jeg ser derfor ingen Anledning til, at den høje Regering ikke skulde kunne acceptere Forslaget om en eventuel Nedsættelse af en saadan Kommission. Jeg opfordrer derfor Tingets Medlemmer til at støtte mig i at gennemføre Dagsordenen, og jeg henstiller til Regeringen, om den ikke kan acceptere den.

Konseilspræsidenten (*Klaus Bernthsen*): I Slutningen af forrige Aar udsendte Landstingets og Folketingets samlede Højre

en politisk Henvendelse, en politisk Julehilsen til det danske Folk, og i den meddelte Højre, at det var villigt til at forlade de Privilegier paa Penge og Hartkorn med Hensyn til Landstingets Sammensætning, der er hjemlede i den nugældende Grundlov. Jeg opfattede Højre saaledes, at Højre var villigt til at komme til en alvorlig Forhandling med Regeringen om en Forfatning, hvor man udelukker de Privilegier, som hidtil har været gældende. Nu har jeg til min Overraskelse set, at i Stedet for de Privilegier, som Højre selv erkender, at de kunde give Slip paa, foreslaas der en hel Række nye, som efter min Mening ikke er nogen Forbedring i den bestaaende Tilstand; som jeg har sagt tidligere, jeg anser det foreslaaede for snarere at være værre end det, vi har — og saa, sagde den ærede sidste Taler, maa det være meget slemt. Og hvilken konservativ Indfyldelse de Privilegier, som er foreslaaede i de Ændringsforslag, som er stillede fra Højres Side, vil faa, skønner jeg ikke, og det ærede Medlem har heller ikke henledet Opmærksomheden derpaa.

Sagen er altsaa den, at i Stedet for at gaa til en Forhandling om de foreliggende Ændringsforslag og Sagen i dens Helhed har det ærede Medlem skabt en ny Situation ved at foreslaa Sagens Standsning ved en Dagsorden. Forslaget til denne Dagsorden gaar ikke ud paa at stille et bestemt Forslag om at henvise Sagen til en Kommission, men det indeholder en Henstilling til Ministeriet om at overveje, om ikke Sagen bør behandles i en Kommission, sammensat paa den Maade, som det ærede Medlem har antydnet. Men det er jo en Afvisning af Regeringens Grundlovsforslag. Jeg erkender, at den er ikke saa brutal, som den vilde have været, hvis man havde fulgt den Henstilling, der blev gjort af det højtærede 4de kongevalgte Medlem (Estrup) under Sagens første Behandling, da han her i Tinget udtalte, at han ansaa Regeringens Forslag for at være umuligt og ubrugeligt og derfor ønskede, at Forhandlingen derom skulde være afskaaret. Hvis man havde fulgt det ærede Medlem den Gang, havde man naaet det samme Resultat for Sagens Vedkommende, som man vil naa i dette Øjeblik ved den mere milde Form for en Afvisning, som nu er foreslaaet af det ærede Medlem for 10de Kreds (Frijs).

Dette ærede Medlem opfordrede indtrængende Højre til at stemme for hans Forslag om Overgang til Dagsordenen. Jeg ved jo ikke, om Højre vil følge det